

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **R.R.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, bytem v ČR, zast. JUDr. Miroslavem Bartoněm, advokátem se sídlem Záhřebská 33/577, 120 00 Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23.1.2013, č. j. CPR-13008-2/ČJ-2012-930310-V234, a proti rozhodnutí žalované ze dne 23.1.2013, č. j. CPR-13008-3/ČJ-2012-930310-V234,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23.1.2013, č. j. CPR-13008-2/ČJ-2012-930310-V234 a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace ze dne 5.10.2012, č. j. KRPZ-39296-34/ČJ-2012-150020-SV **se zrušují** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23.1.2013, č. j. CPR-13008-3/ČJ-2012-930310-V234 a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení dokumentace ze dne 5.10.2012, č. j. KRPZ-39296-35/ČJ-2012-150020-SV **se zrušují** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobci náklady právního zastoupení ve výši 16.456,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce JUDr. Miroslava Bartoně, advokáta se sídlem Záhřebská 33/577, 120 00 Praha 2.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 4.2.2013 doručenou téhož dne Městskému soudu v Praze a následně usnesením ze dne 5.2.2013, č. j. 1 A 8/2013-19, postoupenou Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 23.1.2013, č. j. CPR-13009-2/ČJ-2012-930310-V234, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení dokumentace (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 5.10.2012, č. j. KRPZ-39271-35/ČJ-2012-150020-SV, a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno, a rozhodnutí žalované ze dne 23.1.2013, č. j. CPR-13009-3/ČJ-2012-930310-V234, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení dokumentace (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 5.10.2012, č. j. KRPZ-39271-36/ČJ-2012-150020-SV, a kterým toto rozhodnutí bylo potvrzeno

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5.10.2012, č. j. KRPZ-39271-35/ČJ-2012-150020-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci tímto rozhodnutím podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 14 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. V případě vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 zákona začíná doba k vycestování v délce 14 dnů běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. V případě, že rozhodnutí nebude možné vykonat z důvodu uvedeného v ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, byla žalobci stanovena doba k vycestování v délce 14 dnů od odpadnutí tohoto důvodu.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5.10.2012, č. j. KRPZ-39271-36/ČJ-2012-150020-SV byla žalobci podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění vedeným pod č. j. KRPZ-39271-35/ČJ-2012-150020-SV, ve výši 1.000 Kč, a to ve lhůtě 14 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce namítá, že ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců nelze v daném případě použít, protože není pravda, že žalobce práci vykonával bez platného povolení k zaměstnání. Žalobce namítá, že v řízení bylo od počátku zřejmé, že měl platné pracovní povolení (vystavené dne 18.10.2011, pod č. j. ABA-19143-1/2010), které nebylo nijak zpochybněno, pokud tedy zákon uvádí jako důvod vyhoštění výlučně zaměstnání bez platného pracovního povolení, tak tento důvod není podle názoru žalobce dán. Žalobce má za to, že uvedenou normu nelze rozšiřovat výkladem na jiné případy možného porušení zákona o zaměstnanosti. Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně zcela pominul jeho obranu spočívající ve skutečnosti, že byl vyslán na pracovní cestu podle ust. § 42 zákoníku práce. Žalobce uvádí, že s ohledem na to, že mezi ním a zaměstnavatelem A-Z P. CZ, s.r.o. je uzavřena pracovní smlouva, která se řídí platným zákoníkem práce, bylo v podstatě jeho povinností v rámci splnění pracovních povinností tuto pracovní cestu vykonat. Žalobce

namítá, že místo výkonu práce je právním pojmem, který je definován zákoníkem práce, z něhož vyplývá, že vysláním zaměstnance na pracovní cestu se místo výkonu práce nemění. Žalobce uvádí, že zákon o zaměstnanosti nemá zvláštní ustanovení o místě výkonu práce pro cizince odlišné od zákoníku práce, a že není důvod, proč by zákoník práce neměl platit i pro cizince. Žalobce má za to, že pracovní cestu nyní platný zákon o zaměstnanosti nezakazuje ani neomezuje.

Žalobce namítá, že za situace, kdy je důvodem vyhoštění ustanovení „je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání“ a je-li zároveň předloženo platné pracovní povolení, pak je rozhodnutí správního orgánu vnitřně rozporné a nemá oporu v platném právu.

Žalobce dále namítá, že stanovisko OIP i Integrovaného portálu MPSV nepřiměřeně rozšiřuje výklad uvedené právní normy, a že navíc policejní orgán rozhodující v této věci není a nemůže být vázán stanoviskem jiného orgánu či osoby a musí věc sám právně posoudit a také své závěry řádně odůvodnit.

Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí žalované vychází z nesprávného závěru, že cizince pracující v České republice nelze neomezeně vysílat na pracovní cesty podle zákoníku práce. Žalobce poukazuje na dříve platnou právní úpravu, z níž vyplývala možnost vysílat zaměstnance – cizince na pracovní cestu. Z toho, že toto ustanovení bylo zákonem č. 382/2008 Sb. zrušeno, není podle žalobce možné dovozovat, že je tím vysílání zaměstnanců – cizinců na pracovní cesty absolutně zakázáno, ba právě naopak, tato možnost vyplývající ze zákoníku práce přestala být zákonem o zaměstnanosti regulována a je tedy povolena. Obdobný právní názor k výkladu tohoto ustanovení zaujal podle žalobce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3.9.2008, sp. zn. 1 As 28/2008.

Žalobce v neposlední řadě namítá, že absolutní omezení pohybu zaměstnance na místo uvedené v pracovním povolení je i nelogické, jelikož Vláda ČR v nařízení č. 64/2009 Sb. dává možnost využívat cizince na práci jako jsou řidiči, kteří z povahy svého zaměstnání překračují hranice obvodu místa uvedeného jako místo výkonu práce v povolení k zaměstnání.

Žalobce uzavírá, že pravidlo co není zákonem zakázáno, je dovoleno, platí i pro cizince a musí jej respektovat i správní orgány. Je-li jedním právním předpisem umožněno vysílat zaměstnance na pracovní cesty a žádný jiný zákon neobsahuje výslovný zákaz takového postupu, pak nelze účelovým výkladem jiných právních norem ve spojení s odkazy na deklarovaný veřejný zájem, za takovouto činnost trestat. Žalobce má za to, že veřejný zájem musí být definován zákonem, v tomto případě jej však definuje sám správní orgán, bez opory v platném právu.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhuje, aby soud obě žalobou napadená rozhodnutí zrušil a případně zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 7.3.2013 uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobou napadené rozhodnutí bylo právnímu zástupci doručeno dne 24.1.2013 a žaloba proti rozhodnutí byla podána dne 5.2.2013, navrhuje žalobu s odkazem na ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jako opožděnou odmítnout. Žalovaná dále uvádí, že skutečnost, že žalobce se dopustil protiprávního jednání tím, že pracoval od 19.3.2012 do 6.4.2012 na stavbě v průmyslové zóně ve Zlíně na revitalizaci třídy J. A. Bati, jako zaměstnanec A-Z P. CZ s.r.o. pro subjekt KKS spol. s.r.o., tedy v jiném místě výkonu práce a u jiného zaměstnavatele než měl uvedeno v rozhodnutí Úřadu práce Praha č. j. ABA-19143-1/2010 (Praha), bez povolení k zaměstnání, byla spisovým materiálem doložena a dostatečně odůvodněna v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění a s těmito závěry a zjištěními se žalovaná plně ztotožňuje a na jejich odůvodnění odkazuje. Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala ve svém postupu pochybení, navrhuje zamítnutí žaloby.

V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce uvádí, že žalobu považuje za podanou včas v zákonem stanovené lhůtě, neboť ji podal prostřednictvím datové schránky dne 4.2.2013 soudu (byť místně nepříslušnému). Žalobce namítá, že posledním dnem lhůty pro podání žaloby bylo pondělí dne 4.2.2013, kdy byla žaloba prostřednictvím datové schránky odeslána soudu a dostala se tak v jeho elektronickém úložišti do jeho dispozice.

Soud se v první řadě zabýval námitkou žalované, že žaloba byla podána opožděně. Podle ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců musí být žaloba proti správnímu rozhodnutí o správním vyhoštění podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Podle ust. § 40 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Ze správního spisu je zřejmé, že rozhodnutí žalované bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 24.1.2013. Vzhledem k tomu, že poslední den lhůty pro podání žaloby připadl na neděli 3.2.2013, byl posledním dnem lhůty pro podání žaloby nejbližší následující pracovní den, tedy pondělí 4.2.2013. Jak vyplývá ze soudního spisu, žaloba byla dodána do datové schránky Městského soudu v Praze dne 4.2.2013 v 17:14:15 hod. Podle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence. Předáním soudu je v případě podání učiněného prostřednictvím datové schránky nutno rozumět již okamžik dodání (tj. okamžik, od kterého je datová zpráva dostupná v datové schránce příjemce zprávy – zde Městského soudu v Praze), pro posouzení včasnosti podání žalobce učiněného vůči soudu je tedy podle názoru soudu rozhodný okamžik jejího dodání soudu, nikoli okamžik, kdy se do datové schránky přihlásí oprávněná či pověřená osoba. K témuž závěru dospěl rovněž Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15.7.2010, č. j. 9 Afs 28/2010-79, dle něhož *„lhůta stanovená soudním řádem správním, výzvou nebo rozhodnutím soudu je zachována, bylo-li podání učiněné vůči soudu prostřednictvím datové schránky nejpozději poslední den této lhůty dodáno ve formě datové zprávy do datové schránky soudu (§ 40 odst. 4 s. ř. s.).“* Pokud tedy byla žaloba dodána do datové schránky Městského soudu v Praze již dne 4.2.2013 v 17:14:15 hod., je třeba ji posoudit jako včas podanou a na tento závěr nemá vliv, kdy se do datové schránky přihlásila oprávněná či pověřená osoba soudu. Z hlediska posouzení včasnosti podání žaloby není relevantní ani skutečnost, že žalobce podal žalobu u místně nepříslušného soudu. Podle ust. § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, k zachování lhůty tedy postačí podání žaloby i u jiného než věcně či místně příslušného soudu.

Na základě shora uvedeného má soud za to, že žaloba byla žalobcem podána včas (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, dle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému

smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Soud konstatuje, že mezi stranami není sporné, že žalobce byl na základě rozhodnutí Úřadu práce Praha, č. j. ABA-19143-1/2010-za ze dne 18.10.2011 oprávněn do 30.11.2012 k výkonu práce „Zedníci“ pro zaměstnavatele A-Z P. CZ s.r.o. s výkonem práce Praha. Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovanou je především otázka, zda byl žalobce jako cizozemský zaměstnanec při vyslání zaměstnavatelem na pracovní cestu do jiného místa výkonu práce, než je to, které je uvedené v rozhodnutí o povolení k zaměstnání (v tomto případě do Zlína), povinen mít vydané povolení k zaměstnání i pro toto jiné místo výkonu práce, a to místně příslušným úřadem práce (Úřadem práce Zlín). Zatímco žalobce je toho názoru, že vysílání zaměstnanců–cizinců na pracovní cestu není platným zákonem o zaměstnanosti v žádném ustanovení zakázáno ani omezeno, z čehož vyplývá, že je povoleno bez dalšího, žalovaná má oproti tomu za to, že při vyslání cizozemského zaměstnance k výkonu práce na pracovní cestu do jiného místa, musí mít cizinec pro toto jiné místo výkonu práce povolení k zaměstnání vydané místně příslušným úřadem práce.

Pokud žalobce namítá, že současná právní úprava zákona o zaměstnanosti v žádném svém ustanovení nezakazuje ani neomezuje vysílání zaměstnanců–cizinců na pracovní cestu, soud tuto námitku shledal důvodnou.

Jak žalobce v žalobě správně uvádí, zákonem č. 382/2008 Sb. bylo s účinností od 1.1.2009 zrušeno ust. § 93 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, které ukládalo zaměstnavateli povinnost ohlásit úřadu práce kratší vyslání zaměstnance–cizince mimo místo výkonu práce, resp. povinnost žádat o nové povolení k zaměstnání při delším vyslání mimo místo výkonu práce. Podle § 93 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31.12.2008, mohl být cizinec v zásadě vyslán k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání na dobu delší než 30 kalendářních dnů, pokud mu bylo vydáno povolení k zaměstnání úřadem práce příslušným podle nového místa výkonu práce cizince. Podle § 93 odst. 2 vyslání cizince k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání v rozsahu 7 až 30 kalendářních dnů byl zaměstnavatel povinen předem písemně oznámit úřadu práce příslušnému podle nového místa výkonu práce cizince. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 22.8.2013, č. j. 1 As 67/2013-42, dostupného na www.nssoud.cz, jehož předmětem byla obdobná právní otázka jako v nyní projednávaném případě (tj. otázka, zda při vyslání cizozemského zaměstnance k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání musí zaměstnanec žádat pro nové místo o nové povolení k zaměstnání), z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona o zaměstnanosti ze dne 14.11.2003 (sněmovní tisk 527/0, dostupný na www.psp.cz), která uváděla, že „*V praxi dochází k účelovému získávání povolení k zaměstnání u úřadů práce, kde situace na regionálním trhu práce umožňuje povolení získat, a zaměstnavatelé pak cizince vysílají k výkonu práce do regionů, kde by toto povolení s ohledem na situaci na trhu práce nezískali. Proto se navrhuje časově omezit dobu, po kterou může být cizinec vyslán do jiného místa výkonu práce tak, že bez vědomí úřadu práce je toto vyslání možné do 7 kalendářních dnů a s vědomím úřadu práce, kam je cizinec vyslán, do 30 kalendářních dnů. Při pracovní cestě nad 30 kalendářních dnů je třeba povolení k zaměstnání vydaného úřadem práce místně příslušným podle nového místa výkonu práce. Doba 30 dnů vychází z povinnosti cizince hlásit změnu svého pobytu na území ČR, pokud tato změna bude delší než 30 dnů*

(zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů).“ je patrné, že zákonodárce chápal ust. § 93 jako ustanovení regulační, bez jehož existence by cizinec mohl bez dalšího využívat soukromoprávních institutů zákoníku práce a dočasně měnit místo výkonu práce.

Jak dále uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.8.2013, č. j. 1 As 67/2013-42, je nepochybné, že veřejnoprávní norma § 93 zákona o zaměstnanosti ve znění do 31.12.2008 pokrývala přinejmenším dva soukromoprávní instituty upravené v zákoníku práce – pracovní cestu a přeložení. Zákoník práce v § 42 odst. 1 definuje pracovní cestu jako časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal. Naproti tomu přeložit zaměstnance k výkonu práce do jiného místa, než bylo sjednáno v pracovní smlouvě, je možné pouze s jeho souhlasem a v rámci zaměstnavatele, pokud to nezbytně vyžaduje jeho provozní potřeba (§ 43 odst. 1 zákoníku práce).

Jak již bylo uvedeno, ust. § 93 zákona o zaměstnanosti, jímž byly dříve tyto soukromoprávní úkony regulovány, bylo zákonem č. 382/2008 Sb. od 1.1.2009 zrušeno, současný zákon o zaměstnanosti tedy k možnosti dočasného vyslání cizince k výkonu práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání mlčí. Přestože je nepochybné, že zaměstnanec a zaměstnavatel se mohou ať už na pracovní cestě nebo na přeložení dohodnout, od 1.1.2009 neexistuje žádná veřejnoprávní norma, která by tato časově omezená vyslání cizozemského zaměstnance mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání regulovala. Z ústavního principu deklarovaného v čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá), tedy plyne, že v takovémto případě se mohou cizozemský zaměstnanec a jeho zaměstnavatel na pracovní cestě dle své vůle dohodnout. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.8.2013, č. j. 1 As 67/2013-42, dostupný na www.nssoud.cz).

Soud se tedy ztotožňuje s názorem žalobce, že z aktuální právní úpravy, kdy možnost vysílání zaměstnanců-cizinců na pracovní cesty podle ust. § 42 zákoníku práce přestala být zákonem regulována, nevyplývá, že tato možnost je zakázána, ale právě naopak, v souladu s ústavním principem, podle něhož každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá (čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod) je třeba vycházet z toho, že možnost vysílání zaměstnanců-cizinců na pracovní cesty je povolena.

Pokud žalobce namítá, že je-li žalovanou zmíněný názor, že jen příslušný úřad práce má dostatečné informace o aktuální situaci na trhu práce a že pouze na základě jeho posouzení lze změnit místo výkonu práce, veřejným zájmem, musí být tento veřejný zájem zřetelně projeven do zákonné normy, soud konstatuje, že zákaz vysílání cizinců mimo místo výkonu práce by mohl vyplývat z právní normy i mlčky (implicitně), konkrétně z důvodů a účelů stojících za komplexem právních norem. V případě aplikace zákonného ustanovení je však vždy nutné prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Výklad na základě účelu zákona lze upřednostnit před výkladem jazykovým pouze za podmínky nejasnosti a nesrozumitelnosti právní normy, umožňující např. více interpretací, jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost [srov. stanovisko pléna ze dne 21. 5. 1996, sp. zn. Pl.ÚS-st. 1/96 (ST 1/9 SbNU 471)]. V daném případě nelze mít ve vztahu k vyslání cizozemského zaměstnance za to, že by

zákon o zaměstnanosti byl nejasný nebo nesrozumitelný. Zbývá tedy zvážit, zda lze nezákonnost jednání žalobce dovodit z účelu zákona o zaměstnanosti. Soud v této souvislosti opět poukazuje na rozsudek ze dne 22.8.2013, č. j. 1 As 67/2013-42, v němž Nejvyšší správní soud uvádí, že „z legislativní historie přijímání novely zákona o zaměstnanosti je patrné, že klíčovým cílem zákonodárce byla liberalizace zaměstnávání cizinců (viz dále). Doslovný výklad zákona je tak podporován jeho racionálně rekonstruovaným smyslem. Doslovný výklad nelze svévolně popírat argumentací domnělým účelem zákona. V tomto případě lze bez větších pochybností rekonstruovat důvod novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 382/2008 Sb. Zrušení § 93 zákona o zaměstnanosti bylo obsaženo již v samotném vládním návrhu zákona ze dne 2. 4. 2008, konkrétně v bodě 132 čl. I části první. Derogace § 93 byla v návrhu novely odůvodněna stroze, nicméně jasně: „Dosavadní právní úprava nemá podstatný dopad na ochranu trhu práce v daném regionu. Zrušením tohoto ustanovení dojde rovněž ke snížení administrativní zátěže zaměstnavatelů.“ O tomto bodě se v Poslanecké sněmovně debata nevedla. Soud připomíná, že smysl a účel zákona č. 382/2008 Sb. „lze dovodit především z autentických dokumentů, vypovídajících o vůli a záměrech zákonodárce, mezi něž patří důvodová zpráva k návrhu zákona (uvědomujíc si skutečnost, že ze souhlasu zákonodárce s osnovou návrhu lze pouze presumovat i jeho souhlas s jejími důvody)“ (takto již cit. stanovisko sp. zn. Pl.ÚS-st. 1/96). Z legislativní historie zákona a s tím souvisejícího záměru zákonodárce lze proto dovodit, že novela zákona o zaměstnanosti byla v tomto ohledu přijata proto, aby se snížily byrokratické nároky kladené na zaměstnavatele. Předchozí úprava, požadující informovat úřad práce o vyslání cizince k výkonu práce mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání v rozsahu 7 až 30 kalendářních dnů, respektive žádat o nové povolení k zaměstnání v případě delšího vyslání, byla označena za nemající „podstatný dopad na ochranu trhu práce v daném regionu.“

Výklad žalované, podle níž podle účinného znění zákona o zaměstnanosti není možné vysílat cizince na pracovní cesty, resp. že je nutné, aby si cizinec žádal o nové povolení k zaměstnání u místně příslušného úřadu práce, je proto v jasném rozporu se záměrem zákonodárce. Soud konstatuje, že ust. § 93 zákona o zaměstnanosti bylo zrušeno, protože dosavadní právní úprava neměla podstatný dopad na ochranu trhu práce v daném regionu. Zrušením § 93 mělo rovněž dojít ke snížení administrativní zátěže zaměstnavatelů i správních úřadů. Smyslem zrušení ust. § 93 tedy bylo zjednodušení pozice zaměstnavatelů. Výklad žalované naproti tomu zatěžuje zaměstnavatele i zaměstnance mnohem více, než jak tomu bylo za předchozí právní úpravy. Ve srovnání s předchozí úpravou by tak podle zcela absurdního výkladu žalované byla nelegální prací dokonce i jednodenní pracovní cesta mimo místo výkonu práce cizince. Takovýto výklad zcela popírá smysl novely. (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.8.2013, č. j. 1 As 67/2013-42).

Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že jelikož žalobce měl platné povolení k zaměstnání ze dne 18.10.2011, č. j. ABA-19143-1/2010-za vydané Úřadem práce Praha, na základě kterého byl oprávněn vykonávat zednické práce pro zaměstnavatele A-Z Power CZ s.r.o., a jelikož vysílání zaměstnanců-cizinců na pracovní cesty (za splnění podmínek stanovených v ust. § 42 zákoníku práce) mimo místo výkonu práce není od 1.1.2009 zákonem o zaměstnanosti nijak omezeno, nelze bez dalšího dospět k závěru, že žalobce tím, že pro výkon práce pro téhož zaměstnavatele v průmyslové zóně ve Zlíně na období od 19.3.2012 do 6.4.2012 neměl vydané povolení k zaměstnání místně příslušným úřadem práce ve Zlíně, naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V řízení nebylo prokázáno, že by byl žalobce na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, podmínky pro správní vyhoštění žalobce z území tedy nebyly naplněny.

Pokud se týká rozhodnutí o nákladech řízení spojených s řízením o správním vyhoštění, soud uvádí, že podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníku, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Protože soud má na základě uvedených závěrů za to, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce vyvolal řízení porušením své právní povinnosti, nebyly v daném případě naplněny podmínky pro uložení náhrady nákladů správního řízení žalobci.

Krajský soud v Brně obě rozhodnutí žalované postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil, neboť žalobou napadená rozhodnutí nemohou z hlediska přezkumu jejich zákonnosti ze shora uvedených důvodů obstát. S ohledem na důvod zrušení rozhodnutí přistoupil soud rovněž ke zrušení obou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgány budou v dalším řízení vázány právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu spisu vyplývá, že v řízení úspěšnému žalobci vznikly náklady řízení za 4 úkony právní služby po 3.100,- Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a, d), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.1.2013 (převzetí a příprava věci, sepis žaloby, replika, účast na jednání), 4x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem 13.600,- Kč. Po navýšení z důvodu, že je zástupce plátcem DPH (doloženo osvědčením) o 21%, jde o částku 16.456,-Kč. Soud nepřiznal zástupci žalobce náhradu za ztrátu času a cestovní náhrady za cestu Praha – Brno a zpět, neboť předmětné jednání bylo nařízeno s jednáním ve věci sp. zn. 32A 14/2013 v tentýž den a tudíž zástupce žalobce má právo na náhradu za zmeškaný čas a cestovní náhrady pouze jednou a ty mu byly přiznány ve věci sp. zn. 32A 14/2013. Tuto částku žalovaná zaplatí právnímu zástupci žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně